

[Erhard Jakobsen]

ejendomsret og større ret til at tjene penge. Ellers holder de op med at producere for andre end sig selv og det sorte marked.

Det erkender man altså i socialistiske lande, men i de vestlige lande har man drevet afguder i årevis over for dette med, at der endelig ikke måtte være nogen, der ragede op, at der endelig ikke måtte være en A. P. Møller osv., der gjorde sig særlig bemærket. Nej, de havde værsgo at komme ned på planet sammen med de andre. Det bryder den nye regering med, og jeg kan love for, at det er noget, der er velset rundt omkring i befolkningen og i erhvervslivet.

Regeringens udspil er dristigt. Det er så dristigt, at det er klart, der vil være medlemmer her i tinget, der ikke kan følge med. Men det er også så dristigt, at det skaber håb rundt omkring hos mange mennesker, som ellers ikke troede på politikere længere. De troede, at politikere bare var nogle, der holdt store taler om det, de ville gøre, men som, når det kom til stykket, veg tilbage og lod være med at gøre det, der er nødvendigt.

Her i regeringens oplæg siges hårdt og brutalt det, et flertal af befolkningen jo ved er nødvendigt. All right, der blev taget tilløb af den forrige regering, og det skal vi med taknemlighed vide at erindre socialdemokratiet om, sådan som også hr. Gert Petersen vil hjælpe os med at gøre det. Men socialdemokratiet kunne helt naturligt ikke føre denne politik til bunds, som det skal gøres. Det er der kommet andre til, og det håber jeg der kan skabes et flertal for.

Men i det dristige ligger også, at man tør bryde med alt det, som man plejer at gøre. Det er dristigt, og det er der mange, også iblandt organisationsfolk, der ikke kan lide og ikke kan forstå, men det skal vi jo ikke skæve til. Vi skal gøre det, som grundloven pålægger os: stemme efter vores overbevisning og gøre det, der er rigtigt. Og så kommer vi – og det har jo ethvert af de fire partier måttet mærke – til at gøre noget, vi aldeles ikke kan lide. Vi kommer til at gøre noget, som vi aldrig frivilligt ville gå ind i, men som situationen og nødvendigheden af at etablere en borgerlig samling gør nødvendig.

Hr. Heinesen har nævnt noget af det: at blande sig i arbejdsmarkedets overenskomstforhold er ikke en livret for nogen af de borgerlige partier. Centrum-demokraterne er måske dem, der bedst kan affinde sig med

det, for vi har før hjulpet socialdemokraterne et par gange med at gøre det. Socialdemokraterne har fortalt os, hvordan man tager nogle dyrtidsportioner fra folk. Det har vi hjulpet dem med at gøre, men vi venter ikke gengæld, naturligvis ikke, for det har man aldrig skullet regne med i politik, undtagen hvis det var noget, der skulle hævnnes, og det skal det dér vel ikke ligefrem.

Men centrum-demokraterne kan uden betænkeligheder medvirke til det, men generelle indgreb er et hårdt skridt at tage både for venstre og de konservative, og vi må bare værdsætte, at disse partier kan sætte landets helhedsinteresser over deres egne principielle og partimæssige interesser.

At røre ved dagpenge er dér, hvor vi må bide noget i os, og det sker selvfølgelig hverken for os eller de andre partier ud fra den indstilling, at man siger: nu er det på tide, vi får givet de dér arbejdsløse nogle på huden. Nu skal de altså, de har fået alt for meget, osv. Det er der ikke én der mener. Jeg ved godt, der er nogle, der mener det rundt omkring. Vi mener det ikke. Men pengene er der ikke. Vi kan ikke blive ved med at øse ud, og derfor er vi nødt til at gøre det dér.

Så er der det at beskatte opsparede midler – ja, det vil alle fire partier i lige grad komme til at høre for, ikke ligefrem fra arbejderklassen og dem, der nu og da står ude på Slotspladsen, men fra mange andre vil vi høre, at det er brudte løfter, og hvad man ellers vil kalde det. Ja, de kan kalde det, hvad de vil, det er ikke livret for nogen af os. Men der er altså bare ikke nogen, der har kunnet vise nogen anden vej ud til at skabe balance, end at man henter nogle penge dér, hvor man med mindst skade kan hente nogle af dem. Erhvervslivet ved, når vi nærmer os det, at vi ikke gør det som led i en videregående politik, hvor det er det første indgreb, og så kommer det næste, og så skal man disponere over, hvordan de skal disponere osv. Erhvervslivet ved, at denne regering gør det af nød og tvang og som en midlertidig foranstaltning, og jeg tvivler slet ikke om, at det vil blive forstået på rette sted.

Man kan tydeligt se på mange forskellige ting, at det, vi her foreslår fra regeringens side, er noget, befolkningen er indforstået med – ja, jeg tænker ikke på de par mennesker, der samles foran ude på Slotspladsen; det er jo intet imod, hvad der har været af